

[Ministeren for kulturelle anliggender]

kalt til værks, hvis problemerne omkring Det kgl. Teater skal finde en varig løsning. Da ville man altså finde en løsning, og det synes jeg er en interessant ting. Nu var hr. Waldorff ikke i salen under min redegørelse, og derfor kan det selvfølgelig være lidt vanskeligt at gå ind i debatten og tage stilling til det, jeg har sagt, også om miljøet på Gammelholm. Nu har jeg den fordel, at jeg i modsætning til hr. Waldorff bor på Gammelholm, og jeg kender Gammelholms vanskeligheder. Jeg ved, hvordan jeg i sin tid, hvis jeg rakte hånden ud ad vinduet mod gården, kunne nå det næste baghus. Er det det, hr. Waldorff kalder miljø? Er det ikke noget af det, saneringen og kondemneringen skal sætte ind imod på hele dette område? Hvis den gennemføres, bliver Gammelholm ikke et overbefolket område. Så bliver det et rimeligt befolkede område, hvor der både er rekreative muligheder og plads til kulturelle aktiviteter. Det er vel i øvrigt også noget rekreativt.

Så er der spørgsmålet, om vi kan lægge den tunge trafik væk, som heller ikke er miljøfremmende. Det, hr. Waldorff i virkeligheden gør, er, at han fastholder tingene på et meget snævert niveau.

Og så må jeg sige, jeg forstår ikke helt, at man skal spørge om, hvad befolkningen ønsker. Jeg tror da egentlig, at hr. Waldorff vil komme i vanskeligheder, hvis han accepterer alt i denne henseende. Er det Grand Prix'erne, der skal have fortrinnet hele tiden, eller er det kun Fiolteatret? Hvor sætter man grænsen? Nej, alsidigheden, kvalitetskravet, det er det, man kan lave kulturpolitik på. Jeg tror ikke, man kan gøre det på at lave monumenter, jeg er ikke spor interesseret i monumenter. Men hvis man skulle tage et forslag som hr. Waldorffs, hvis det var på et så letfærdigt grundlag, så må jeg sige, at det snarere ville blive til en skamstøtte.

Til slut vil jeg gerne takke de ordførere, der i øvrigt har taget min redegørelse til efterretning. Jeg tror ikke, at diskussionen i dag flytter mange milepæle. Jeg tror måske, vi har fået en midtvejsdiskussion. Det er på baggrund af de resultater, der foreligger efter målsætningsudvalgets betænkning, efter rationaliseringsudvalgets afgivelse af betænkning og efter projektkonkurrencen, vi har mulighed for at træffe beslutning om, hvorvidt grundlaget er tilfredsstillende, eller om vi skal gå videre.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil indledningsvis gerne takke kulturministeren. Jeg synes, at kulturministerens svar var udtryk for, at ministeren anerkendte, at det konservative folkeparti har rejst denne forespørgselsdebat, fordi vi har en positiv holdning til Det kgl. Teater, og fordi vi føler et medansvar for, at vi får løst problemerne omkring Det kgl. Teater.

Ministeren spurgte, om man skulle koncentrere denne debat om, hvorvidt vi skulle have et bredere grundlag. Ja, det er jo faktisk det, vi meget gerne ville diskutere her i dag.

Ministeren sagde, at hans udgangspunkt var, at teatret skulle have fælles tag og fælles ledelse, hvis det kunne lade sig gøre. Det er vi faktisk enige i. Vi synes også, at hvis det rent praktisk kunne lade sig gøre, ville det da være en udmærket løsning. Men spørgsmålet er altså, om det kan lade sig gøre.

Når ministeren bruger vendingen: hvis det kan lade sig gøre, så må det altså også betyde, at ministeren vil være indstillet på at gøre noget andet, hvis ikke dette kan lade sig gøre. Og hvad betyder så det? Hvis man finder ud af, at de kunstneriske muligheder ikke er tilfredsstillende ved Kgs. Nytorv, hvis man finder ud af, at de byplanmæssige konsekvenser af at opføre en ny scene kommer til at ødelægge kvarteret, eller at det økonomisk bliver temmelig kostbart, så vil det altså betyde, at ministeren vil være positivt indstillet over for at se på en anden løsning. Det synes jeg er bemærkelsesværdigt og tilfredsstillende.

Så er der en anden ting, som jeg egentlig synes det er lidt mærkeligt at jeg skal takke ministeren for, men det vil jeg nu gøre, fordi jeg føler det. Jeg vil godt takke ministeren, fordi ministeren ikke var så skrāsikker i sine udtalelser. Ministeren var, synes jeg, præget af en positiv holdning over for Det kgl. Teater: vi kan diskutere midlerne, om vi nu kan finde frem til den ene eller den anden løsning.

Men ministeren var ikke så skrāsikker som fru Birte Weiss og fru Mette Madsen, der talte om at forplumre vandene og alle mulige mærkelige ting. De havde slet ikke den samme forståelse for Det kgl. Teaters problemer, som ministeren gav udtryk for.

Så sagde ministeren, at man kan vænne sig til mange ting, og at vi nu ligesom havde